

АНДРЕ БРЪОТОН
РАЗТВОРЯЕМА РИБА
ОТКЪСИ

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

Птиците изгубват формата, после цветовете си. Сега са сведени до паяжинно съществуване, толкова измамно, че аз хвърлям ръкавиците си надалеч. Жълтите ми ръкавици с черни райета падат на едно поле, над което се издига крехка камбанария. Тогава скръствам ръце и дебна. Дебна смеховете, които излизат от земята и веднага цъфват лъчеобразно. Падна ноц, подобно скок на шаран на повърхността на теменужена вода, а странните лаврови клони се преплитат на фона на небето, което се спуска над морето. В гората връзват наръч от запалени съчки и жената или феята, която го слага на рамото си, сега сякаш полетява, докато звездите с цвят на шампанско спират хода си. Започва да вали, дъждът е вечна благодат и носи със себе си нежни отблясъци. В една-единствена капка се съдържа минаването на лилави фургони по жълт мост, в следващата капка има някакъв лесен живот и престъпления, извършващи се в странноприемница. На юг, в едно заливче, Ерос разтърсва косите си, пълни със сенки, а един благоприятен кораб се разхожда по покривите. Но водните пръстени се чупят един след друг върху високата купа нощни пейзажи, над които зората поставя пръст. Проститутката започва да пее, песента ѝ лъкатуши повече от поточето в страната на прикованото Криво, но въпреки всичко мелодията бе само отсъствие. Един истински крин, издигнат за прослава на звездите, освобождава бедрата на горенето, което се събужда, и така образуваната група тръгва да открие брега. Но душата на другата жена се покрива с бели пера, които ѝ веят нежно. Истината се обляга на математическите бастуни на безкрайността и всичко върви напред по заповед на яздейния орел, докато геният на растителните флотилии пляска с ръце, а течни електрически риби произнасят предсказания.

В тебешира на класната стая има шевна машина; дечицата разтърсват къдрици от сребърна хартия. Небето е черна дъска, която вятърът изтрива зловещо всеки миг. „Знаете какво е станало с криновете, които не искали да заспят“, започва учителят и птиците, за да се чуе гласът им, запяват преди минаването на последния влак.

Класът е насядал на най-високите клони на завръщането, между зеленушката и шарените петна. Това е училище-разходка в най-истинския вид. Князът на блатата, който носи името Юг, държи греблата на залеза. Той следи колелото с хиляди спици, което реже стъклото в равнината и което дечицата, поне тези с очи на жълто цвете, ще приемат радостно. Католическото прекарване на времето е изоставено. Ако някога звънецът се върне при царевичните зърна, това ще бъде край на заводите и дъното на моретата ще се осветява само при определени обстоятелства. Децата чупят стъклата на морето в този час и понасят плакати с лозунги, за да се приближат до замъка. Редицата им преминава в кръговете на нощта и те броят на пръсти знаците, от които няма да трябва да се отърват. Виновен е денят и той се старее да съживи по-скоро съня, отколкото смелостта. Ден на приближаване, който не се е вдигал повече от роклята на жена, от онези жени, които дебнат по-големите цигулки на природата. Ден смел и горд, който няма защо да разчита на снизходителността на земята и който в края на краищата ще си направи букет от звезди като другите дни, когато дечицата ще се върнат с очи на кръстосана лента по пътищата на случайността. Ние ще говорим пак за този ден между горе и долу, в кралските дворци и печатниците. Ще говорим пак, за да млъкнем по този въпрос.

19

Влиза рекичката. Тя е обикаляла града, за да търси малко сянка. Не намерила това, което ѝ трябвало, и сега се оплаква и разказва какво е видяла: видяла е слънцето на лампите, по-трогателно от истинското; изпяла е една-две песни на терасата на едно кафене, където ѝ хвърлили тежки цветя — жълти и бели; тя покри лице с косите си, но ароматът им бе много силен. Сега ѝ се спи, но трябва ли да спи под открито небе сред огърлиците си от насекоми и стъклени гривни? Рекичката се смее тихичко, тя не е усетила ръката ми, която положих върху нея, извива се неуловимо под ръката ми и си мисли за птичките, които търсят само нейната свежест. Тя трябва да внимава, способен съм да я отвлека много далеч, там, където няма нито градове, нито села. Един красив манекен ще представи тази зима пред елегантните дами роклята Мираж и знаете ли кой ще разбуди тържеството на очарователното творение? Ами как, рекичката, разбира се, рекичката, която отвличам

спокойно в онези места, където моите мисли се оттеглят отвъд възможното, дори отвъд неограничените пясъци, където туарегите, чийто произход е по-ясен от моя, се задоволяват със скитнически живот сред прекалено накичените си жени. Рекичката е всичко, което минава през мене във вихрушката от листи, които бдят там горе над моите подвижни мисли, които и най-лекото въздушно течение размества, тя е дървото, което брадвата напада непрестанно, тя кърви в слънцето и е огледало на моите думи.

(1924)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.